

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 stycznia 2025 r.
sprawy **P. T.**
uniewinnionego od czynu z art. 212 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 4 lipca 2024 r., sygn. akt II Ka 424/24,
zmieniającego
wyrok Sądu Rejonowego w Piszcu
z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt II K 57/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżyciela prywatnego K. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od oskarżyciela prywatnego K. P. na rzecz oskarżonego P. T. 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu kasacyjnym w celu sporządzenia odpowiedzi na kasację.**

ł.n

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt II K 57/23, oskarżonego P. T. (T.) uznano za winnego czynu z art. 212 § 1 k.k. i warunkowo umorzono wobec niego postępowanie tytułem próby na okres roku. Nadto, orzeczono nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 300 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 4 lipca 2024 r., sygn. akt VII Ka 424/24, zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że oskarżonego uniewinniono od zarzucanego czynu.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego K.P., zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając:

„rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji dokonania wnikliwej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w korelacji z podniesionymi przez obrońcę oskarżonego (ostatecznie uniewinnionego) zarzutami apelacyjnymi dotyczącymi sposobu oceny przez Sąd I instancji poszczególnych dowodów związanych z przypisanym oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanego mu przestępstwa; jak też poprzez całkowite pominięcie ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w Piszcu co do danych osoby dzwoniącej do miejsca pracy pokrzywdzonego oraz wysyłającej sms do samego pokrzywdzonego (nastąpiło to tego samego z numeru telefonu należącego do oskarżonego – [...]) , a także wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku wyrażające się brakiem całkowitego odniesienia do istotnych dowodów w sprawie (jak zeznania pracodawcy pokrzywdzonego , czy też ustaleń w zakresie danych sprawcy) a mianowicie Sąd ad quem w sposób błędny rozpoznał jako zasadne podniesione w apelacji zarzuty naruszenia przepisów procesowych wskazanych przez obronę , które to skutkowały błędnymi ustaleniami faktycznymi, przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść tego orzeczenia wskazujące na to, że materiał dowodowy pozwala na przyjęcie wniosku, iż oskarżony nie powinien ponosić odpowiedzialności za zarzucany mu czyn”.

W oparciu o wyżej wskazany zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońca oskarżonego wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów obrony na rzecz oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Sformułowany w kasacji zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji dokonania wnikliwej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, okazał się oczywiście bezzasadny. Lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że zarzut ten stanowi czystą polemikę z oceną i ustaleniami dokonanymi przez Sąd II instancji. Sąd Okręgowy, uniewinniając oskarżonego, rzetelnie wyjaśnił swoje stanowisko, wskazując, że uzasadnienie Sądu I instancji zawiera luki i obarczone jest zbyt dużymi wątpliwościami, których nie sposób usunąć, a materiał dowodowy nie daje podstaw do jednoznacznego przypisania oskarżonemu autorstwa listu e-mailowego. Sąd II instancji wskazał ponadto, że nawet gdyby do czynu faktycznie doszło, to sytuacja taka nie może wywołać obiektywnie skutku z art. 212 § 1 k.k. w kontekście braku jakiejkolwiek klauzuli lojalnościowej w umowie zawartej przez oskarżyciela prywatnego ze swoim pracodawcą i co najwyżej może stanowić przedmiot wyjaśnień między nimi. We wskazanej argumentacji nie sposób dostrzec mało wnikliwej czy dowolnej oceny dowodów skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi. Akcentowana przez skarżącego tożsamość numeru telefonu, z którego w tym samym dniu wykonywano połączenia telefoniczne i wysłano

wiadomość sms do pracodawcy, nie została pominięta, była elementem wniosku poszlakowego Sądu I instancji, które Sąd odwoławczy zanegował.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji pełnomocnika jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści reguły z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Uznając za zasadny wniosek obrońcy oskarżonego zgłoszony w treści odpowiedzi na kasację, na podstawie § 11 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądzone od oskarżyciela prywatnego K. P. na rzecz oskarżonego kwotę 720 złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu kasacyjnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]